A°. 1835. N°. 31.

DONDERDAG DEN 16den APRIL.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO *den* 15*den April* 1835.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 10den dezer, No. 406/365, is tot HEEMRAAD der divisie *boven Cottica* en *Perica* benoemd, de Heer W. C. KENNEDIJ, Lid van den Kolonialen Raad, en daartegen aan denzelven *eervol* ontslag verleend als HEEMRAAD der divisie *Saramacca*; — tot HEEMRAAD der divisie *Matappica*, het Lid van den Kolonialen Raad de Heer H. KLINT, — en tot HEEMRAAD der divisie *beneden Commewijne*, het Lid van den Kolonialen Raad de Heer D. JANSSEN EIJKEN SLUIJTERS.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gouvernements Secretarij.

Den 15*den April* 1835.

Alzoo de navolgende personen zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om *Brieven van Manumissie* voor de na te meldene Slaven; te weten:

Van J. B. F. BOUFFARE, voor de Slavin *Dido*; hem in eigendom aankomende.

Van J. GORDON qq. ROBERT GORDON, voor de Slavin *Bettij* met hare Kinderen *John*, *Jean* en *Hillen*; hem qq. in eigendom aankomende.

Van S. F. FLU, voor het Slaven Kind *Catharina*; hem in eigendom aankomende.

Van N. M. HEIJMANS, als Straatvoogd over- en voor de Slavin *Naubertha*; aangekomen hebbende den Boedel van wijlen A. A. T. VOIGT.

Van F. BOTHE, als Liquidateur van de geëxisteerd hebbende Firma van BOTHE & FUCHS qq. de Erven van wijlen JOHANN GOTTLIEB SCHUBERT, voor de Slaven *Jantje*, *Doris*, *Charles* en *Christiaan* in eigendom aankomende J. G. FÖRSTER te *Leipzig*.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gouvernements Secretarij.

Den 15*den April* 1835.

Alzoo J. C. MULLER Az., als benoemde Straatvoogd over de Mulattin *Wilhelmina* en hare dochter *Johanna* of *Jansje Margaretha*, wegens welke personen het twijfelachtig is voorgekomen of dezelve in den staat van vrijheid verkeeren, dan wel beschouwd moeten worden als te behooren aan den Boedel van wijlen J. H. R. DIETZEL, — zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd met verzoek om *Brieven van Manumissie* voor op genoemde Mulattin *Wilhelmina* en hare dochter *Johanna* of *Jansje Margaretha*.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

PARAMARIBO *den* 15 *April* 1835.

VRIJDAG den 17den dezer, ten huize van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal geen *avond-gezelschap* zullende worden afgewacht.

Zoo heeft de ondergeteekende de Eer, zulks ter kennisse van het algemeen te brengen.

De 1ste Luitenant Adjudant,
R. H. ESSER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 11den dezer, het Schip *Nederlander*, Kapt. C. Hofker, van Nickerie; Passagiers: den Heer W. Raed met deszelfs bedienden en 2 Negerslaven.

Den 12den, de Engelsche Schoener *John*, Kapt. G. Forbes, van Demerary, laatst van Nickerie; Passagiers: den Heer N. Schoon en een Kanonnier.

UITGEKLAARD.

Den 13den, het Schip *Sophia Maria*, Kapt. G. L. Röperhoff, naar Amsterdam; lading: 502 vaten Suiker, 52 balen schoone en 2 duo vuile Katoen.

BURGERLIJKE STAND.

Gedurende de maand Maart 1835 zijn geboren:

Van het Mannelijk geslacht, 8 personen.
» » Vrouwelijk » 10 »
18.

Levenloose van het Mannelijk geslacht 1.

OVERLEDEN:

Van het Mannelijk geslacht, 6 personen.
» » Vrouwelijk » 7 »
13.

Gehuwd: 1 paar.

TE PARAMARIBO OVERLEDEN GEDURENDE DE MAAND MAART 1835.

Maria Margaretha Supen, oud 30 jaren.
Christina Maria Bagman, oud 57 jr. en 5 m.
Abraham de Miranda, oud 1 jaar en 6 weken.
Flora, dochtertje van A. Lijons en A. Soesman, oud 4 maanden en 7 dagen.
Eva Bromet, huisvrouw van Marcus Abrahams.
Charles Marius Willem Haverkamp, oud 7 jaren en 12 dagen.
Regina Frederica Parisius, oud 65 j. en 1 d.
Christiaan Gollenstede, oud 71 jaren en 5 m.
Petronella van Lucretia van Bruijning, oud 49 jaren.
Dido van Parisius, oud 43 jaren.
Johannes Evert de Crosides, oud 35 jaren.
Abraham Jacob de Meza, oud 51 jaren.
Richard van Rees Az., oud 50 jaren.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(*Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met* 6 *Februarij* 1835.)

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, 3 *Februarij*. Heden achtend is wegens de ongesteldheid van Z. K. H. den prins *van Oranje* het volgende bulletin uitgegeven: »De toestand van Z. K. H. wordt voortdurend beter, en doet eene spoedige herstelling te gemoet zien. — Er zullen geene verdere bulletins worden uitgegeven.

Dezer dagen zijn te Harlingen in het openbaar verkocht de schepen en verdere goederen, afkomstig van de aldaar bestaan hebbende en onlangs ontbondene Groenlands- en Straat-Davis-visscherij-societeit. Met genoegen verneemt men uit Harlingen, dat de koopers van een dier schepen, *de Spitsbergen*, voornemens zijn hetzelve wederom ter walvischvangst uit te zenden, en dat derhalve de vrees niet bevestigd wordt, dat die gewigtige tak van nijverheid in die stad te niet zoude gaan.

AMSTERDAM, 4 *Februarij*. Wij ontvangen de Javasche Couranten tot den 4den October ll. en nemen het onderstaande uit dezelve over:

BATAVIA, *den* 9*den September* 1834.

Een dezer dagen van Padang ontvangen berigt, deelt het treurig uiteinde mede van de Noord-Amerikaansche zendelingen Henry Lyman en Samuel Munson, in de Batta landen, benoorden Tappanoeli, grenzende aan het Atchinesche Rijk. Beide waren van deze hoofdplaats naar Padang, en in het begin van Junij, over Nias, naar Tappanoelie vertrokken, met het doel, om in de genoemde landen doortedringen; eene onderneming, die hun, op grond van de bekende woestheid van den volkstam, dien zij zich voorstelden te bezoeken, van onderscheiden kanten, herhaaldelijk en dringend, doch te vergeefs werd afgeraden. Den 28sten der gemelde maand, bevonden de reizigers zich op weg naar de Kampong Sakka, tot de bedoelde landen behoorende en werden zij halver weegs van dezelve, nog door vijf gewapende Batta's aangesproken, die hun, onder waarschuwing, dat bij een verder doordringen, hun leven gevaar zoude loopen, den welgemeenden raad gaven om terug te keeren. De togt werd evenwel onder het uitreiken van eenige geschenken, voortgezet, doch de reizigers zagen zich weldra, 's namiddags omtrent vier ure, door eene gewapende bende der Batta's, van ongeveer tweehonderd man, aangevallen, en de beide zendelingen, benevens een hunner bedienden, ondergingen het afgrijselijke lot van door de kannibalen vermoord en opgegeten te worden. De overigen van het reisgezelschap, zijnde Inlandsche hoofden, gisten, tolken en bedienden, ontkwamen het gevaar door eene tijdige vlugt.

Den 5*den Februarij*. Uit Antwerpen wordt ons van gisteren 4 Februarij het volgende gemeld:

Wij vernemen dat onze brieven van gisteren aan de Hollandsche grenzen niet overgenomen zijn. Ook hier zijn heden geene brieven van Holland ontvangen, omdat de Hollandsche administratie het pak brieven aan de Belgische niet heeft willen afgeven. Deze regels gaan voor heursetijd; ik kan u derhalve de koersen der Londsen niet mededeelen.

[Wij weten niet wat aanleiding heeft kunnen geven tot deze hernieuwde stremming in de korrespondentie tusschen Holland en Belgie; maar moeten erkennen dat deze teleurstelling onzen handel, voornamelijk dien in effekten en wissel, te onaangenamer moet treffen, omdat men zich gevleid had geene dergelijke beletselen meer te zullen ontwaren, sedat het toezigt over en het beheer van deze korrespondentie had belast. Intusschen wenschen wij dat er spoedig van hoogerhand, indien namelijk de schuld aan onze administratie ligt, onderzoek naar het gebeurde gedaan worde, opdat dergelijke onaangename vertraging niet meer plaats hebbe, en wij houden ons overtuigd dat dit ook de wensch is van allen, die eenig belang bij den handel hebben.]

FRANKRIJK.

(*Part. Corresp.*) Parijs, 2 *Febr.* De gisteren gehouden conferencie tusschen den Koning en den Heer Sebastiani, bij welke ook Prins Talleyrand aanwezig was, is zeer levendig geweest. Laatstgenoemde heeft nimmer de benoeming van den Heer Sebastiani tot zijnen opvolger goedgekeurd, en blijft zich nog steeds tegen dezelve verzetten. Heden verzekert men, dat het voornemen van Lodewijk-Philips is, om hem slechts provisioneel naar Londen te zenden, ten einde van nabij het oog te houden op de opening van de nieuwe Kamer. In beide gevallen, hetzij de Tories aan het bestuur blijven of genoodzaakt worden af te treden, zoude de Heer Sebastiani geroepen worden tot het Presidentschap van den Raad, althans indien de Kamer der Gedeputeerden gunstig de Amerikaansche kwestie beslist.

Ieder had den val van den Generaal Llauder vooruitgezien en deze gebeurtenis heeft dan hier ook slechts weinig sensatie gemaakt. Echter is deze nederlaag der retrogaderende partij in Spanje van groot gewigt, wanneer men nagaat dat de Generaal Llauder ondersteund werd door het Engelsche Ministerie, hetwelk door zijne tusschenkomst eene toenadering tusschen de tweepartijen in Spanje heeft willen te weeg brengen.

ADVERTISSEMENTEN.

De Koloniale Ontvanger en Betaalmeester, herinnerd de Belastingschuldigen, wegens Taxatie der Huurwaarde van Huizen, aan de Publicatie de date 30/31 December 1834, (Gouvernements-blad van dat jaar No. 18) voorgeschreven termijn van voldoening; zullende de nalatigen, na expiratie van den daarbij bepaalden tijd, ter vervolging worden overgegeven.

Paramaribo den 16 April 1835.

De Ontvanger en Betaalmeester voorn^d.,
W E S E N H A G E N.

Paramaribo *den* 15 *April* 1835.

☞ De Kerkenraad der Hervormde Christelijke Gemeente, daartoe door Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal geautheriseerd, noodigt een iederuit, die de geschiktheid bezit, en genegen zoude zijn, tot waarneming van den post van *VOORLEZER* en *VOORZANGER*, gedurende de afwezigheid van den Heer W. ABKENIUS, zich aan te melden bij den ondergeteekenden, bij wien de nadere informatien ten dien aanzien te bekomen zijn.

A. ROELOFSZ v. d. m.

(19408) Wordt bij *publieke inschrijving*, aan de minst-biedende aanbesteed, (ulta goedgekeurd), de navolgende Goederen voor rekening der Plantaadje *le Mastrouge*, als:

46 Buffels.
49 Hoeden.
582 Ellen Osnabrugs Linnen.
502 „ Vrieschbont.
50 Boeseroenen.
3 Waak - Rokken.
54 Matroze Messen.
27 Scheermessen.
26 Scharen.
54 Teteldozen, *Vuurslagen* en
100 Vuursteenen.
353 Naaipaalden.
12 Masse Naaigaren.
56 Spiegels.

De inschrijving billetten zullen ter Griffie van het Geregtshof, worden aangenomen tot Vrijdag den 24sten e. k., des namiddags *een* uur, en zullen op Zaturdag daaraan volgende, des voordemiddags 9 uur, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden tot de Sequestratie worden geopend.

De Monsters te bezorgen bij den ondergeteekende.

Paramaribo den 15 *April* 1835.

F. L. VAN TOLL,
Secs.

(19392) WEGGELOOPEN: den Neger genaamd *THEE*, groot van postuur, in de spraak stotterend; vroeger gewerkt hebbende op de Plantaadje *de Eendragt* in *Saramacca*; — een ieder wordt verzocht, gemelde Neger niet op te houden; maar die hem aanwijst of te regt brengt bij den ondergeteekende, zal genereus beloond worden.

Js. JONGENEEL.

Mengelwerk.

A B IJ S S I N I E.

(*Vervolg van No.* 30.)

De koning van *Waldubba* vroeg aan *Pearce*, om welke rede de koning van *Engeland* geschenken zond aan *Itsa Guarla*, dien hij nimmer gezien had: „Om dat," antwoorde deze, „onze koning groot is en liefderijk jegens alle christenen." — „Groot!" hernam de koning, „zou hij zoo magtig zijn als *Welled Selassé?*" Op deze vraag begon de oude *Ras*, die daarbij tegenwoordig was te lagchen, en voegde er bij: „Als ik *Pearce* geloven moet, dan is *Ethiopie* niets in vergelijking van het Rijk zijns meesters, en sta ik niet gelijk met den minsten zijner *allicars* (gouverneurs). — Als dat zoo is, hernam de koning, waarom brengt hij dan alle volgers van *Mahomet* niet ten onder? — De Engelschen, antwoorde *Pearce*, gebruiken nimmer dwang, maar wel overtuiging om de ongelovigen te bekeeren. Dit is de zekerste weg; want die door dwang bekeerd zijn, maken zich bij de eerste gelegenheid van de kerk los, en wreken zich op hunne onderdrukkers. Dit is alles zeer fraai, zeide de koning; maar het zou toch zeer goed zijn, indien men alle ongelovigen kon ten onder krijgen en hunne steden verbranden, om hun te bewijzen dat de kinderen van *Christus* meer gezien zijn bij *Amlac Hill*, (het Opperwezen), dan de volgers van *Mahomet*.

Na zijn terugkomst te *Chelicut*, vernam *Pearce* dat zijn portier en zijn tuinman gestorven waren. Het scheen dat zij door eenen onverwachten dood getroffen waren, maar het volk trachtte hem te overreden dat booze geesten hen gedood hadden. Weldra verloor hij ook zijnen zoon, zijn eenig kind, welks verlies hij dus beschrijft:

„Vernomen hebbende dat *Ito Debbid*, eenigste levende broeder van den *Ras*, gevaarlijk ziek was, ging ik hem elken morgen bezoeken en kwam des avonds weder te huis. Eens vond ik mijnen zoon bij mijne terugkomst zeer ziek. Hij had de beginsels van deze ziekte reeds opgedaan te *Antalo*, waar ik hem met zijne moeder eene gallasche slavin had gezonden om mijne wederkomst uit het kamp af te wachten. Treurig zat ik bij het ziekbed toen een slaaf van *Ito Dunsa* met verhaaste schreden en bebloed aangezigt binnen kwam, roepende: *guity! guity!* (mijn meester! mijn meester!), hij behoefde er voor mij niet bij te voegen dat hij dood was. Dadelijk deed ik mijn paard zadelen en begaf mij op weg, toen ik terug keerde op het geschreeuw mijner slaven, die mij in de taal van *Amhara* toeriepen: *legho! legho!* (uw zoon! uw zoon!). Ik vond mijnen armen zoon, het eenig kind dat het Gode behaagd had mij te geven, levenloos. Nimmer ondervond ik zulk eene grievende smart; ik kon die niet vermeesteren; het gezigt van dit kind hetwelk ik zoo teeder beminde, op hetwelk ik zoo veel nu voor eeuwig verloren hoop had gevestigd, maakte mij zoo treurig, dat ik van ganscher harte wenschte met hem te sterven.

„De slaaf van *Ito Dunsa*, getuige van dit droevig tooneel, verwijderde zich zonder een woord te spreken; het volk kwam onophoudelijk in, tot dat het huis en de plaats vol waren; het zien van al deze nieuwsgierigen hinderde mij, ik had gaarne alleen met mijne smart geweest, maar dit was onmogelijk. De priesters kwamen weldra en zeiden de gewone gebeden op. Men bragt het lijk weg om het te verbranden, en de moeder volgde het in eenen staat die medelijden verwekte.

„Toen de begrafenis-plegtigheden geëindigd waren, kwam het volk terug in het huis; en na dat ik een half uur lang, deszelfs klagen had aangehoord, verzocht ik dat men mij alleen zou laten, dewijl ik rust noodig had. Slechts een klein aantal vrienden bleef toen bij mij, doch weldra verschenen de inwoners van *Antaló*, die mijn ongeluk vernomen hadden, in menigte, en hieven hun geschreeuw aan. Ik was genoodzaakt te gaan zitten, en duizende malen den naam van mijnen zoon te hooren, met betuigingen van droefheid die ik niet beschrijven kan. Hoewel ik de grootste rede van treuren had, zou ik nimmer zulk eene bovenmatige uitdrukking aan mijne smart hebben kunnen geven. Dit geklaag duurde nog voort, toen de menigte mijn huis weder kwam belegeren met geschenken, hier *dewes* genaamd. De drang was zoo groot, dat mijne lieden genoodzaakt waren, de deur te sluiten, om ieder op zijne beurt, binnen te laten komen. Sommige bragten twintig of dertig tarwe koeken, anderen eene jarre van maïs, (een drank van het land, welke men verkrijgt door maïs met peper en eenige krachtige kruiden te laten gisten) deze wildbraad, gevogelte en brood, genen een schaap. Het huis was weldra zoo opgevuld, dat ik mij op de plaats moest bergen, tot dat men al die geschenken had gerangschikt en dat het eten gereed was. Het opperhoofd der priesters, zond voor zijn aandeel, eene jarre maïs en eene koe.

„Alle die geschenken gebragt hebben, zijn bij het begrafenis-maal. De gasten verhalen geschiedenissen, om de droefheid af te leiden, en bieden u veel drank aan; maar ik heb bij die gelegenheden opgemerkt, dat wanneer de bloedverwanten van den overledenen al te ligt aan deze afleidingen gehoor gaven, de stem van eenen grijsaard of van elken anderen gast; dan door een onverwachte uitroep, de gemoederen weder tot droefheid stemde. „Welk beminlijk kind! zou het reeds vergeten zijn? of diergelijke uitroepen, brengen dadelijk weder verwarring in de vergadering; alle stemmen vereenigen zich met die van den spreker, en het geklaag duurt weder een half uur. Gedurende dezen tijd, drinkt het geringe volk en de slaven al de maïsdrank die op tafel blijft, en als zij goed gedronken hebben, zetten zij zich bij de deur en schreeuwen nog harder als hunne meesters. Den ganschen dag wordt zoo besteed onder gedurig drinken, en zonder te rusten.

„Ondanks de onvermijdbare ontknoping, moet ik zeggen, dat de begrafenis-plegtigheden zeer treffend zijn, vooral bij den aanvang.

„Ik zal evenwel nimmer de overhaasting goedkeuren, waarmede men het lijk verbrand. Terwijl de priesters de doodsgebeden opzeggen, wascht men het lijk; de beide handen op den onderbuik vereenigd, worden te zamen gebonden, om in die gesteldheid te blijven; men drukt de wangen zoo veel mogelijk plat; men sluit de oogen en bindt de beide groote teenen aaneen. dan, omgeeft een wit lijnwaad het lijk, en dit doodkleed wordt met de *neet* of huid waarop de Abyssiniërs slapen, overdekt. Op eene lange plank gelegen, wordt het ligchaam langzaam naar de kerk gedragen. Men verdeelt in zeven gelijke deelen den afstand die de kerk van het huis des overledenen verwijderd is, en bij iedere afdeeling houdt de stoet stil, om gebeden op te zingen. Alle naburen werken intusschen om het graf te delven, en strijden om de eer dezer verrigting. Als een vreemdeling zonder vrienden of bloedverwanten komt te sterven, wordt hem dezelfde eer bewezen en het volk vervult de plaats van familie. Deze lijkplegtigheden zouden weinig kosten, door de edelmoedigheid der buren, die alle onkosten van den stoet en van den brandstapel goedmaken, indien de priesters hunne gebeden niet zoo hoog op prijs hielden; want de Abyssinische geestelijkheid munt evenzeer door inhaligheid als onwetenheid uit. Ik heb twee priesters zien vechten, om het hemd van eenen armen man, die geen ander erfgoed had nagelaten. De dood eens echtgenoots, is voor vrouwen van gering vermogen oorzaak van een geheelen ondergang. Zij zijn genoodzaakt alles wat zij bezitten, te verkoopen, om de gebeden te betalen, die zes maanden moeten duren; want, indien zij deze eer aan de nagedachtenis hunner echtgenoten weigerden, zouden zij den haat en de uitjouwingen van het volk niet ontgaan."

Er zijn in *Abyssinie*, gelijk vroeger in *Ierland*, een groot aantal mannen en vrouwen, die hun brood winnen door het maken van verzen, voor sterfgevallen. Er zijn er, die men van zeer verre doet komen om bij de lijk-plegtigheden van grooten tegenwoordig te zijn, en die men diensvolgens ook zeer ruim beloond. *Pearce* noemt onder anderen, eene vrouw, van aanzien, die zich sedert hare kindsheid op de dichtkunst heeft toegelegd en die steeds lijkgezangen blijft vervaardigen, enkel voor den roem, daar haar vermogen groot genoeg is. Zij heet *Velleta Iasous*. Volgens de plaatselijke omstandigheden bedient zij zich met eenen gelijk gemak van de *amharische* en *tigresche* tongval. Zij is te *Gondar* geboren en door de aanzienlijkste mannen ten huwelijk gevraagd, heeft zij steeds hare onafhankelijkheid bewaard zonder evenwel aan de deugd offers te brengen die het luchtgestel van *Ethiopie* ondoenlijk maken.

De lijkplegtigheden in *Amhara* gebruikelijk, verschillen in eenige punten van die te *Tigré*. Na dat men in *Amhara* de kostbaarste kleederen heeft aangetrokken, begint men te weenen, te dansen, en te zingen bij het geluid van eenen trommel. Zij die te ver af wonen om hun huis weder te bereiken, blijven des avonds deel nemen aan den maaltijd door de bloedverwanten van den overledenen aangerigt. Als er een voornaam lid van het koninklijk geslacht sterft, wordt er een algemeene rouw in het gansche land van *Amhara* en *Tigré* bevolen, en zelfs die inwoners, welke drie dagreizen ver zijn, brengen de geschenken welke men *dewes* noemt.

(*Het vervolg hierna.*)

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.